

Eerste wake-up call

(Ook wel genoemd ... wakkerschudding, openbaring, een schop onder mijn kont, wekseïn, schrikbelletje, ontwaking)

De cafe's rond het St. Pietersplein in Gent waren een populaire vertoevingsplaats voor de studenten. Daar ontmoette ik Bart B. Hij was 18 en ik was 21. Het was 1991. Experimenteren met drugs maakte deel uit van die relatie. Ik moet zeggen, hij dook er veel dieper in dan mezelf.

Mijn studenten tijd in Gent heeft me heel veel inzichten gegeven over het leven en heeft me heel veel bij geleerd. Vooral wat ik niet wou in het leven.

Na mijn hogere studies huurde ik mijn eigen huisje en kort daarna kwam Bart bij me inwonen. Ik had werk en een huis en was klaar om mijn volwassen leven in te stappen. Ik wist dat experimenteren met drugs daar niet in zou passen. Ik wilde me goed en gezond voelen en in mijn kracht. Drugs, roken en alcohol ondersteunden dat doel niet dacht ik. Ik was vastbesloten gezondere keuzes te leren maken voor mezelf, ook al betekende dat dat ik mijn vertrouwde vriendenkring voor een groot deel achter zou moeten laten.

Hoe dat aan mijn vriend duidelijk te maken was onduidelijk daar ik innerlijk zelf ook nog aan het uitpluizen was wat ik zelf wilde. Mijn zelfwaarde was meestal afhankelijk van hoe de buitenwereld op me reageerde. Een gevoel van onzekerheid en de schrik bekritiseerd te worden kwamen regelmatig de kop op duiken. Meestal gevolgd door een zelfbekritiserende gedachten stroom, met een innerlijke strijd als gevolg. Die onbewuste beperkende gedachten en gevoelens brachten alleen nog meer verwarring teweeg.

Ik was niet in staat om open en eerlijk mijn innerlijke verlangens naar vrijheid en een evenwichtig en gezonder leven te verwoorden.

Mijn eigen grenzen stellen en mijn waarheid uit spreken was voor mij heel moeilijk. Het voelde veiliger aan om in een relatie te blijven dan mijn leven te veranderen. Trouwens, ik hield van Bart en respecteerde hem voor wie hij was, een krachtige, slimme, hardwerkende, eerlijke, sterke, gevoelige en respectvolle persoon. Veel aspecten in onze relatie voelden goed aan en we hadden een diep respecteerd voor elkaar. Nu nog steeds trouwens.

We genoten ervan dingen samen te doen, zoals koken en reizen. Beiden genoten we ervan ons eigen "nest" te hebben. Het harde fuiven hadden we achter ons gelaten en genoten meer en meer van een rustig bestaan. Bart koos ervoor om marijuana te blijven roken. Een persoonlijke keuze die iedereen zelf moet maken. Ik respecteerde zijn keuze maar was niet in staat volledig open en eerlijk uit te komen voor wat ik wenste.

Ik voelde innerlijk aan dat verandering nodig was, maar durvde de stap niet zelf te zetten. Tot op een dag het universum me een duwtje in de rug kwam steken. Wat is dat spreekwoord al weer? "Wie niet luisteren wil moet voelen?"

Ik was alleen thuis, Bart was weg voor het weekend. In de verte hoorde ik de luide sirenes van politieauto's naderbij komen. Ik veronderstelde dat het geluid zou verdwijnen eens ze mijn huis zouden passeren. De oorverdovende sirenes kwamen heel dicht bij en stopten toen plotseling. Dat was vreemd, dacht ik. Ik keek door mijn raam en zag 3 speciale politieauto's voor mijn huis. "Wat is er nu weer aan de hand", dacht ik? Een paar seconden later werd er op mijn deur geklopt. Ik opende mijn deur die door drie politie-inspecteurs werden geblokkeerd. Een van hen vroeg of ik "Maria De Clercq" was, mijn officiële geboortenaam, wat ik bevestigde. Ze vroegen of mijn vriend Bart B. bij mij in het huis woonde, wat ik ook bevestigde.

Zonder excuus lieten ze me weten dat ze het bevel hadden om mijn huis te inspecteren en vroegen of ik hiertegen enig bezwaar had. Wat ik negatief bevestigde. Ik had geen idee waar het over ging. Ik stapte opzij en de drie inspecteurs stormden naar binnen.

Ze namen elk een deel van het huis in beslag en begonnen alles te openen. Elke plek en hoek werden onderzocht.

Ik vroeg hen waar ze naar zochten, maar ze gaven geen antwoord. Ze waren vliegensvlug en doel gericht. Ik stond erop te kijken en beantwoordde hun vragen. Het gaf me een diep ontierend gevoel, het was zeer invasief. Een schending van mijn prive leven, zo voelde dat aan. Ik had geen idee waarom ze in mijn huis waren. Ik nam aan dat het iets met drugs te maken had.

Mijn huis was erg klein, het nam dus niet veel tijd in beslag. Op een gegeven moment hoor ik een van de politieagenten boven in mijn slaapkamer zeggen: "Ik heb iets gevonden". Vliegensvlug verzamelden ze alle drie terug in de woonkamer. Ze hadden een kleine marihuanapijp en een heel kleine hoeveelheid marihuana gevonden in Bart's kleerkast. Ze vroegen of dat van mij was, wat ik afwees. Toen lieten ze me weten dat ze terug zouden komen

als Bart thuis was. Ze vertrokken even vlug als ze kwamen opduiken. Ik stond daar perplexed en geschrokken in mijn huisje die volledig onderste boven was gehaald.

Een paar dagen later stonden ze terug aan de deur. Deze keer met een officieel bevel document dat we allebei voor de rechter moesten verschijnen. Waar was ik nu ineens bij betrokken? Ik wist niet of ik boos of bang moest zijn. We hadden beiden geen idee waar het over ging. Ja, ze vonden een beetje marihuana in zijn kast, maar velen rookten dat. Marihuana was niet gelegaliseerd in België, maar in Nederland was cannabis sinds 1976 beschikbaar voor recreatief gebruik in coffeeshops waar het openlijk werd verkocht. Het bezit van maximaal 5 gram voor persoonlijk gebruik werd gedecriminaliseerd. Het was maar een half uur rijden naar Nederland, waar het legaal in de coffeeshops publiek te koop was.

De dag van de rechtszaak was aangebroken. Ik had dit natuurlijk niet aan mijn ouders verteld. Als tiener deelde ik niet veel persoonlijke dingen met mijn ouders. Mijn moeder was ofwel druk aan het werken in de boekenwinkel of was zorg aan het dragen voor andere familie leden. Diepgaande gesprekken en luisteren naar elkaars verhalen kwam niet aan de orde.

Elk met onze aanmaningsbrief in de hand liepen Bart en ik het gerechtsgebouw binnen, gelegen op het eind van de Veldstraat in Gent. Ik had dat gebouw meermaals aanschouwd maar nog nooit binnengestapt. Ik vroeg me echt af waar dit over ging en wat ons te wachten stond.

Na een tijdje in de gang te hebben gewacht, en we waren daar niet de enigsten, werd ons gevraagd de rechtszaal binnen te gaan. De rechter zat vooraan op de "troon". Zes jong volwassen mannen stonden tegenover de rechter. We werden gevraagd ons in dezelfde rij te voegen. Terwijl ik naar voor liep observeerde ik

die gasten. Twee van hen hadden handboeien om en waren duidelijk gearresteerd, die mochten zich niet vrij bewegen. Ze zagen er onverzorgd uit, hadden een stoere blik op hun gezicht, de meesten gedroegen zich macho en nonchalant en sommigen zagen er bang uit.

Het begon me duidelijk te worden waar we mee te maken hadden. Ik veronderstelde dat drugs de oorzaak was van dit gebeuren en Bart zijn naam waarschijnlijk was vernoemd. Maar waarom werd ik in godsnaam in deze puinhoop betrokken? Ik begon de zwaarte van de situatie aan te voelen. Dit was geen kinderspel. Ik had geen idee wat me te wachten stond en wat de gevolgen zouden kunnen zijn.

Als eerste stond ik rechts in de rij. De rechter liet weten dat de ondervragingen begonnen. Eén voor één zouden we worden ondervraagd. Ik was blijkbaar de eerste aan de beurt. Ben jij Maria De Clercq? Ja, ik zei. Woon je samen met Bart B. Ja zei ik. Mijn stem begon te trillen. Mijn zenuwen waren gespannen en mijn lichaam zat vol van stress. Ik verdiende dit niet dacht ik. Maar er was geen uitweg.

Daar stond ik dan, voor een rechter, in een rij van wat bleek druggebruikers and delinquenten te zijn. Wat de reden voor deze situatie ook was, ik had er niks mee te maken, maar blijkbaar had ik deze situatie in mijn eigen realiteit gecreëerd, dat was nu toch wel heel duidelijk!

Eerst vroeg de rechter of ik iets te zeggen had. Het schokeerde me daar te staan, maar ik wist dat ik niets te verbergen had. Alle ogen waren nu op mij gericht. Ik keek naar de rij jongens. Mijn blik viel op de handboeien. Ik merkte dat Bart naar me keek en vervolgens zijn blik naar de vloer richtte.

Dit was mijn kans om mijn waarheid te spreken en voor mezelf op

te komen. Ik keek naar de rechter en zei met overgave en bevende stem. "Ik heb geen idee waar dit over gaat en ik heb geen idee wat ik hier doe. Ik heb hier niets mee te maken. Ik gebruik of verkoop geen drugs. Ga je gang en neem mijn bloed en urine als bewijs". Mijn stem begon te kraken, ik werd emotioneel terwijl ik sprak en de tranen rolden over mijn wangen. Ik gaf me over.

Ik herinner me niet veel meer van wat er daarna gebeurde of wat er werd gezegd. Het was allemaal een waas voor mij, ik was emotioneel, en geschokt.

Kort nadat ik sprak werd iedereen gevraagd terug te gaan naar de gang. De mannen in handboeien werden door de politie naar een aparte kamer gebracht. Ongeveer een half uur later werd iedereen terug in de rechtbank geroepen. Ik kreeg een vonnis. De rechter bevond me onschuldig en zei dat ik het gebouw en de zaak kon verlaten en geen gevolgen zou hebben. Ik kreeg de opdracht om de rechtbank te verlaten.

Bart werd ook vrijgesproken maar kreeg een boete voor de marihuana die ze in het huis hadden gevonden.

Dit was voor mij een bewuste wake-up call. Ik wist dat ik een drugsvrije omgeving voor mezelf moest creëren. Die boodschap was me al eerder duidelijk geworden maar ik had nog geen duidelijke stappen ondernomen.

Dit was de druppel die de emmer liet overlopen! Het was nu wel heel duidelijk. Als ik nu terug niks zou doen, zou het alleen maar erger worden! Soms hebben we meerdere aanmaningen nodig vooraleer we onszelf toestaan te veranderen. Soms worden de boodschappen steeds luider en sterker tot we ze uiteindelijk niet meer kunnen negeren. Dat was voor mij hier duidelijk het geval.

Er was geen uitweg meer, iets moest veranderen en ik was me hier nu wel helemaal van bewust. Het was duidelijk dat ik NEEN moest zeggen tegen alle situaties waar drugs aan te pas kwam. Het was dringend tijd om te leren meer verantwoordelijk te zijn voor mezelf. Alsook wist ik dat het stoppen met roken van gewone sigaretten daar ook deel van zou uitmaken maar dat ik niet alles in een keer zou kunnen of moeten doen. “Ik moet dit stap voor stap aanpakken”, dacht ik.

In mijn relatie was ik nog steeds niet in staat duidelijk te communiceren wat ik dacht of voelde, maar door omstandigheden zijn Bart en ik dan toch uit elkaar gegaan in de komende maanden.

Innerlijk hoorde ik duidelijk de boodschap dat het hoog tijd was om te leren bij mezelf te zijn, zonder direct terug in een volgende relatie te stappen. Maar ik luisterde terug niet onmiddellijk naar deze innerlijke stem. Het kostte me een tweede wake-up call die me deze keer bijna mijn leven kostte.

Het leren luisteren naar die innerlijke wijsheid en er actief naar handelen is niet eenvoudig! Zelfs tot op de dag van vandaag worstel ik hier nog regelmatig mee.

Mieke's Voice 2019 © Mieke Benton
starshowerusa@startmail.com

(Delen is toegestaan als mijn naam en email adres zijn vermeld.)
(Geef me een seintje indien je aan deze lijst wenst
toegevoegd of verwijderd te worden.)

Mieke's Voice - Deel 1

Week 1 – Deel 1 - Inleiding
Week 2 - Een Ruwe Start
Week 3 - Visie
Week 4 - Geschiedenis Les
Week 5 - Boekhandel Caecilia
Week 6 - Onzichtbare Hand

Week 7 - Mijn familie, een cirkel van 5. Deel 1 - Mijn ouders Anny & Hugo
Week 8 - Mijn familie, een cirkel van 5. Deel 2 - Mijn broer Jeroen
Week 9 - Mijn familie, een cirkel van 6. Deel 3 - Mijn zus Kathleen
Week 10 - Mijn familie, een cirkel van 6. Deel 4 - Iets over mezelf, Mieke
Week 11 - Contact met buitenaardse wezens
Week 12 - De film E.T. - De Extra-Terrestrial
Week 13 - Wat gebeurt er als het lichaam sterft?

Mieke's Voice - Deel 2

Week 14 - Deel 2 – Inleiding
Week 15 - Het uiten van mijn authentieke natuur
Week 16 - Seksualiteit - Deel 1 - Eenheidservaring
Week 17 - Seksualiteit - Deel 2 - Afscheidenheid
Week 18 - Seksualiteit - Deel 3 - Menstruatie
Week 19 - Intieme Relaties
Week 20 - Amerika - Deel 1 - Krantenartikel
Week 21 - Amerika - Deel 2 - Letterlijk in a film gestapt
Week 22 - De smaak te pakken als kotstudente
Week 23 - Rijdend op de hoge en lage golven van het leven
Week 24 - Een holistische visie op genezing
Week 25 - Internaatverantwoordelijke in het St. Vincentius Instituut
Week 26 - De jongere Mieke in actie - Deel 1
Week 27 - De jongere Mieke in actie - Deel 2
Week 28 - Totem-Initiatie
Week 29 - Extra Vrijheid en Onafhankelijkheid
Week 30 - Eerste wake up call